

Ik denk: in iedere vrouw zit iets van een Heleen van Royen. Of, laat ik niet lal zijn. In mij zit natuurlijk iets van een Heleen van Royen. Ik kan me er wel een voorstelling van maken. Een knus leven thuis, met vaste vent en kids en dan af en toe een flinke geile uitspatting met een Portugese lover in een seksappartement aan de kust met vijftig-tinten-grijs-achtige speeltjes.

Noem het een fantasietje. Een onschuldige fantasietje (mijn vriend leest de krant toevallig ook) want in het echt hoef ik zo'n open relatie niet. Allereerst: ik geloof uiteindelijk toch in die ene, die ware, die vader van mijn zonen met wie ik met 80 jaar nog op dat spreekwoordelijke bankje zit. Ten tweede: ik zou mezelf misschien wel een

portie verfrissende uitspattingen gunnen, maar mijn vriend - *no freaking way!* Ik vreet mezelf op van afgunsten als hij met een of andere deerne in het motel verkeert. Ten derde: ik zie het gewoon niet voor me. Hoe het moet. Word ik in zo'n relatie geacht om na het motel te vragen: 'En, lief, was het lekker?'

En toch. Toch besef ik dat Heleen en Ton ergens het gelijk aan hun zijde hadden. Want monogamie. Dat blijft in essentie iets tegennatuurlijks. Hard werken bovendien. En: waarom zou je jezelf en de ander niet wat gunnen? Misschien was het huwelijk van de Van Royens wel na één jaar gestrand als het niet 'open' was geweest. Of zit het anders? Heeft die 'openheid' een bommetje gelegd? Dat moest afgaan? En wat valt er voor mij van dit alles op te steken?

Ik bel met Leonie Linssen, 'coach voor ingewikkelde relaties', auteur van *Love Unlimited*. Die vermoedt dat het huwelijk door die 'openheid' juist langer heeft geduurd. „Als Heleen van Royen altijd al de behoefte aan andere partners had en Ton had zich daartegen verzet, was het huwelijk hoogstwaarschijnlijk eerder geknald.“ En, zeker. Daar valt volgens Linssen een les uit te trekken. Dertig procent van de mislukte huwelijken strandt door ontrouw, vreemdgaan, verliefd zijn op een ander. Zo'n breuk kan voorkomen worden. „Als mannen en vrouwen elkaar kunnen toestaan andere relaties te hebben, als ze zich realiseren dat ze de ander niet 'exclusief' hoeven te bezitten, hoeft het soms he-

lemaal niet tot een scheiding te komen.“

Maar ik geloof er niet in. Om bovenstaande redenen 1 t/m 3. Linssen: „Maar misschien laat jij je wel te veel leiden door dat beeld van die ene ridder op het witte paard. Dat maatschappelijk gewenste beeld. Misschien zijn er wel meerdere ridders mogelijk. Meerdere prinsessen. Misschien heb je

‘Je moet sterk in je schoenen staan. Weten wat je relatie waard is’

in je leven wel meerdere partners nodig. Net als je ook meerdere vrienden hebt.“

En ja - ongeloflijk, doch waar - er zijn geliefden die dat elkaar gunnen én er met elkaar over praten. „Niet alle mensen die een open relatie hebben, delen hun seksuele ervaringen met elkaar. Sommigen wel. En die leren elkaar dan ook weer op een heel andere manier kennen. Niet zelden krijgt hun relatie er een boost van.“

En die jaloezie? Tja, zegt ze. Een open relatie vraagt wel wat. „Je moet sterk in je schoenen staan. Weten wat je relatie waard is. Vooral: weten wat je zelf waard bent. Jaloezie krijgt geen kans als jij je niet onzeker voelt.“ Mensen die een open relatie aankunnen,

zijn doorgaans 'flexibele, optimistische, zelfverzekerde types'. „Mensen die eerder in kansen denken dan in bedreigingen.“

Au. Die zit. Die Linssen is hartstikke sympathiek en vrolijk en toch voel ik me opeens een ouderwetse onzekere tut die zichzelf en haar vriend een rijk en spannend 21ste-eeuws seksleven ontzegt. Tijd. Hoog tijd. Om een ander te bellen die van relaties weet. Psycholoog Liselotte Visser, schrijver van *Is je relatie te redde*n. Visser blijkt er anders in te staan. Goddank.

Haar visie. Een open relatie; dat is maar iets voor een klein clubje. „Ik denk: minder dan 5 procent van de mensen.“

En die resterende 95 procent? Die is volgens haar niet gek, niet belegen, niet saai. „Ik vind het een teken van kracht, een teken van zelfverzekerdheid als je tegen je partner zegt: ik heb er 100 procent voor jou en ik wil dat je er 100 procent voor mij bent. Want: ik ben het waard.“

Vijfentwintig jaar praktijkervaring heeft Visser bovendien geleerd dat monogamie heel belangrijk is voor een 'duurzame, liefdevolle relatie'. „Ik heb het vaak gezien. Dat mensen een open relatie probeerden. Maar vaak bleek die relatie vooral de wens van één van de partners. En die boemelde dan wat rond tot-ie echt verliefd werd en er met een nieuwe partner va'door ging. En dan verlangde-ie opeens wel monogamie. Het zou me niet verbazen als zo'n Heleen of Ton van Royen binnekort iemand vinden die ze wel trouw blijven.“

Eefje

AD-redacteur Eefje Oomen is 42. Woont samen met journalist Wietse. Heeft 2 zonen. Melle (6) en Teun (4). En beschrijft hoe het - kleine en grote - nieuws haar persoonlijk raakt. **Reageren? Eefje@ad.nl**

